

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/218/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615216044
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6615216044.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: S. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. F./XX, XXX XX X., zast. JUDr. Andrej Cifra, advokát, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.037,85 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 3C/56/2015 - 115 zo dňa 19. 01. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 3C/56/2015 - 115 zo dňa 19. 01. 2017 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobkyne v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.037,85 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 25. 09. 2014 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I). Osobitným výrokom súd prvej inštancie rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok II.). Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou tamojšiemu súdu domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 1.037,85 Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou ako dlžníkom dňa 06. 11. 2008 zmluvu označenú ako Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Právny vzťah účastníkov konania, ktorý mal byť založený na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola podpísaná žalobkyňou dňa 03. 11. 2008 a žalovaným dňa 06. 11. 2008, posúdil ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov a Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná zmluva je neprehľadná, nezrozumiteľná, nie je zrejmé čo je predmetom zmluvy (klasický úver alebo revolving), za akých podmienok a čo vlastne odporcovi (žalovanému) od navrhovateľa (žalobcu) bolo poskytnuté. Nie je zrejmé, či žalobkyňa (v rozsudku nesprávne uvedené „odporca“) pochopila význam revolvingu a skutočnosť, že jej mal byť poskytnutý najprv úver a následne za ďalších podmienok aj samotný revolving, teda automatické navýšenie o ďalšie finančné prostriedky za splnenia podmienok, ktoré však boli upravené nie v zmluve, ale v tzv. zmluvných dojednaniach zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. Navyše súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že údaje o požadovanom revolvingovom úvere (bod 5 žiadosti) sú odlišné od údajov o schválenom revolvingovom úvere (bod 6 žiadosti) v splatnosti splátok. Napriek tomu, že bod 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. s takouto situáciou uvažuje a priamo

obsahom žiadosti/zmluvy v bode 8 je zahrnuté vyhlásenie dlžníka o tom, že berie na vedomie, že ním požadovaná čiastka úveru je maximálna a že veriteľ je oprávnený pri posúdení schopnosti dlžníka aj spoludlžníkov splácať požadovanú výšku úveru jednostranne znížiť, upraviť výšku, počet a splatnosť jednotlivých splátok úveru, RPMN úveru bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa, tak vzhľadom na to, že dlžník žiadosť podpísal dňa 03. 11. 2008 a veriteľ až dňa 06. 11. 2008, kedy následne, resp. až vtedy do zmluvy doplnil konkrétne údaje o schválenom revolvingovom úvere (bod 6), takúto zmluvu potom nemožno mať za riadne a platne uzatvorenú aj z toho dôvodu, že zmluva nemá písomnú formu. Údaje o schválenom úvere v čase, kedy zmluvu o revolvingovom úvere podpisovala žalobkyňa, vôbec neboli obsahom zmluvy, a preto ich žalobkyňa písomne akceptovať nemohla. Žalobkyňa poukazovala taktiež na skutočnosť, že jej vôľou bolo uzatvoriť zmluvu úverovú a nie zmluvu o revolvingu. Z mechanizmu čerpania zmluvy a jej následného splácania, ako aj správania sa žalobkyne, ktorá čerpala úver v celosti a následne ho aj splácala, mal súd za to, že skutočnou vôľou žalobkyne bolo uzatvoriť klasickú úverovú zmluvu, a teda jej skutočná vôľa nekorešpondovala následnému úkonu vo vzťahu k veriteľovi. Ďalej súd konštatoval, že aj v prípade, ak by súd považoval zmluvu za platnú, je potrebné poukázať na to, že zmluva obsahuje ustanovenia upravujúce splatnosť úveru uvedením počtu splátok 48, splatných k 31. dňu toho-ktorého mesiaca, avšak zmluva neobsahuje presné uvedenie doby trvania zmluvného vzťahu, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru presným dátumom a nerozčleňuje výšku jednotlivých splátok, ich termíny s uvedením osobitne istiny, úrokov, ako aj iných poplatkov, čo je v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. g/, i/ zákona č. 258/2001 Z. z. Vzhľadom na uvedené sa teda jedná o úver bez poplatkov a bez úrokov v zmysle § 4 ods. 3 citovaného zákona, nakoľko zmluva neobsahuje presné vymedzenie výšky, počtu a termínov jednotlivých splátok istiny, špecifikácie úrokov, poplatkov a ani konečnú splatnosť. Žalobkyňa podľa karty klienta obdržala v skutočnosti celkom sumu 1.453,57 Eur titulom úveru, pričom uhradila žalovanému sumu 3.562,35 Eur, teda zaplatila viac než v skutočnosti úverom dostala, pričom jej povinnosťou bolo vrátiť úver vo výške istiny bez úrokov a bez poplatkovej. Žalobkyňa si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.037,85 Eur, čo predstavuje splátky poskytnutého úveru, ktoré boli uhradené žalobkyňou na účet žalovaného v období od 10. 12. 2012 do 24. 09. 2014. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému bol podaný na tamojšom súde dňa 18. 11. 2015, teda bol podaný včas. Preto súd na námietku premlčania vznesenú žalovaným neprihliadol ako na dôvodnú. S poukazom na uvedené dôvody súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.037,85 Eur spolu s úrokom z omeškania a žalobkyňi ako v spore plne úspešnej strane konania priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Rozsudok napadol v celom rozsahu a navrhol, aby odvolací súd tento zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že neplatnosť uzavretej zmluvy súd skonštatoval na základe toho, že zmluvu o revolvingovom úvere nemožno mať za riadne uzavretú v predpísanej forme, pretože v bode 5 a 6 sa uvádzajú rozdielne údaje a navyše, žalobkyňa nepochopila, že uzatvára revolvingovú zmluvu, jej uzavretie nemá zodpovedať jej vôli, čo dokumentuje aj fakt, že samotný revolving sa nečerpá. Žalovaný namietol posúdenie súdu, ktorý síce konštatoval, že žalobkyňa revolving nečerpala, ale dôvod, pre ktorý sa tak stalo ho už nezaujímal a súčasne, ani nemal preukázané, že žalobkyňa splnila zmluvné podmienky pre vznik nároku na vyplatenie revolvingu. V konaní ani nebolo preukázané a ani žalobca netvrdil, že podmienky pre poskytnutie revolvingu boli splnené. Na žalobkyňou tvrdené okolnosti o jej „vôli“ súd prihliadol v rozpore s ustanovením § 35 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a žalovaný v tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 81/2011 zo dňa 31. 07. 2012. Žalovaný napadol i záver súdu ohľadne neuzavretia zmluvy a namietal, že v konaní neboli ani vykonané dôkazy a ani neboli prijaté také závery (či už skutkové alebo právne), ktoré by súd oprávňovali k záveru že nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme. Zároveň, s ohľadom na výrok rozsudku a záver o bezdôvodnom obohatení namietol, že ak súd dospel k záveru o neplatnosti zmluvy pre nedostatok písomnej formy, potom v zmysle § 455 ods. 1 OZ za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Ďalej súd v odôvodnení uvádza, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je bezúročný a bez poplatkov, lebo zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (ani rozčlenenie splátky na istinu, úrok atď.). Podľa názoru žalovaného sa navzájom vylučuje, aby súd tú istú zmluvu považoval za neplatnú (a z toho následne zdôvodňoval svoje rozhodnutie o vydaní bezdôvodného obohatenia) a súčasne za platnú, ale za bezúročnú a bez poplatkov. Takýto spôsob odôvodnenia rozhodnutia spochybňuje aj to, čo pri rozhodovaní bolo dôvodom na jeho vydanie, a teda či vôbec samotný súd je na základe vykonaného dokazovania a právneho

posúdenia presvedčený o správnosti vlastného rozhodnutia. Žalovaný poukázal na ods. 13 zmluvy o revolvingovom úvere a uviedol, že i oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru), ale je súčasťou zmluvy ako takej. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva pritom nielen zo spomenutého splátkového kalendára, ale aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré bolo súdu predložené spolu so zmluvou a ktoré tvorí jej neoddeliteľnú súčasť. Uzavretá zmluva o revolvingovom úvere teda aj údaj o termíne konečnej splatnosti obsahuje. Ďalej namietal, že zákon č. 258/2001 Z. z. nevyžadoval ako náležitosť zmluvy „termín konečnej splatnosti“ (ale len uvedenie „konečnej splatnosti“). Taktiež ani záver súdu ohľadne rozčleňovania splátky nie je v súlade so zákonom. Napriek skutočnosti, že o tejto otázke špeciálne vo vzťahu k slovenskej praxi rozhodol aj Súdny dvor EÚ sa javí, že pre rozhodovanie konajúceho súdu nie je ani právny názor uvedeného súdneho orgánu podstatným natoľko, aby čo len vysvetlil, prečo sa odchyľuje od jeho posúdenia. Skutočnosť, že zákon č. 258/2001 Z. z. žiadne rozpisovanie nepredpokladá a ani nevyžaduje podporil žalovaný poukazom na odôvodnenie rozsudku, č. k. 13Co/111/2014 - 166 a taktiež na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Hoci tam uvedený výklad sa vzťahuje k smernici č. 2008/48, ktorá nahradila pôvodnú smernicu č. 87/102/EHS, je použiteľný aj v tomto spore. Žalovaný má tak za to, že súdom uvádzaný dôvod rozhodnutia, teda vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti úveru nie je v súlade so zákonom. Navrhol, aby odvolací súd tento zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň uplatnil trovy odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa dňa 11. 04. 2017 vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom svojho rávného zástupcu. Uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi obsiahnutými v napadnutom rozsudku a poukázala na svoje skoršie písomné podania v prejednávanej veci. Na podporu tvrdení a názorov o tom, že v danom prípade nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, poukázala podporne na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1266/2014 a taktiež č. k. 15Co/768/2014 zo dňa 01. 10. 2014. Na podporu sekundárnej argumentácie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru (primárne však zotrvala na absolútnej neplatnosti zmluvy) poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/286/2014 zo dňa 27. 05. 2014. Navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a súčasne priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Vyjadrenie zo strany žalovaného k vyjadreniu žalobkyne podané nebolo.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.037,85 Eur, pričom prejudiciálne konštatoval neplatnosť zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol úver poskytnutý, z dôvodu absencie písomnej formy. Nakoľko uvedený záver súdu prvej inštancie bol odvolaním žalovaného napadnutý, odvolací súd sa prioritne sústredil na uvedený záver súdu prvej inštancie a konštatoval, že Zmluva č. XXXXXXXXXXXX z formálneho hľadiska má vo svojom obsahu obsiahnutý čl. 5, ktorý predstavuje žiadosť o poskytnutie úveru, v ktorej žiadajúci dlžník (žadateľ) uvádza výšku požadovaného úveru, počet a výšku jednotlivých splátok, termín splatnosti jednotlivých splátok, pričom po posúdení uvedených náležitostí veriteľ na uvedené reaguje konaním - vyplnením bodu 6 (označeného ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“) v podstatných náležitostiach predmetu zmluvy, t. j. výšku úveru, celkovú splatnosť úveru, počet splátok, splatnosť jednotlivých splátok v konkrétnom dni v mesiaci, ako aj výšku mesačnej úverovej splátky, výšku úrokovej sadzby úveru, RPMN za úver, ako aj priemernú RPMN. Z hľadiska spôsobu kontraktácie a vzniku zmluvy je možné konštatovať, že bod 5 žiadosti/zmluvy je návrhom na uzavretie zmluvy (zo strany žiadateľa o úver, budúceho dlžníka), pričom bod 6 je v prípade absolútneho stotožnenia sa s údajmi pôvodne uvádzanými v bode 5, akceptáciou uvedeného návrhu na uzavretie zmluvy. Podľa ust. § 44 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Na vznik zmluvy je nevyhnutné, aby boli splnené dva predpoklady vo forme jednostranných právnych úkonov, ktoré keď sa stretnú a vzájomne kryjú prejavy vôle v nich vyjadrené,

spôsobia vznik zmluvy. Ak však konsenzus chýba pri podstatných znakoch zmluvy, zmluva nevznikne. Jeden účastník zmluvného vzťahu nemôže druhému účastníkovi jednostranne „vnútiť“ povinnosť alebo právo. Zmluva vznikne bezvýhradným prijatím návrhu. Aby mal „navrhovateľ“ zmluvy istotu, či zmluva vznikla a s akým obsahom, zákon kladie na prijatie návrhu podmienku jeho bezvýhradnosti. Vyvodiť ju možno i z ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka (veta prvá), ktorá transformuje prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny na odmietnutie návrhu a zároveň ho konštituuje za nový návrh. Zo samotného tlačiva „žiadost' o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“ vyplýva, že žiadateľkou (žalobkyňou) bol uvedený dokument podpísaný dňa 03. 11. 2008 a žalovaným až dňa 06. 11. 2008, t. j. jednotlivé prejavy vôle zmluvných strán na podstatných náležitostiach zmluvy sú učené s časovým odstupom, t. j. zmluva bola podpísaná zmluvnými stranami v rôzne dni a zároveň sa návrh zmluvy (offerta) odlišuje od jednostranného úkonu (budúceho) veriteľa zo dňa 06. 11. 2008. a teda žalovaným nebol (návrh) prijatý bez výhrad. Keďže prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. nemožno takýto prejav vôle učený veriteľom považovať za akceptáciu návrhu zmluvy učeného žiadateľom o úver, t. j. žalobkyňou. V konaní ďalej nebola preukázaná akceptácia takto učeného nového návrhu (obsiahnutého v bode 6 zmluvy) žalobkyňou. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že takúto zmluvu o revolvingovom úvere nemožno mať za riadne a platne uzavretú, nakoľko nebol naplnený mechanizmus uzatvárania zmlúv v zmysle § 43 a 44 OZ. Zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje pre svoju platnosť podľa § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 40 ods. 1 OZ písomnú formu. Vzhľadom na vyššie uvedené závery písomná forma uvedenej zmluvy absentuje, a preto je správny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy ako právneho úkonu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval neplatnosť úverovej zmluvy z dôvodu nedostatku písomnej formy, je nadbytočné jeho ďalšie odôvodnenie záveru o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru. Uvedená nadbytočnosť v časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie však nespôsobuje celkovú nesprávnosť napádaného rozsudku a v prejednávanej veci bolo namieste, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny z dôvodu správnosti prvotného záveru (o neplatnosti úverovej zmluvy z dôvodu nedostatku jeho písomnej formy), ku ktorému dospel súd prvej inštancie prioritne. Na odvoláciu námietku žalovaného, že „za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy“, odvolací súd uvádza, že suma, ktorej sa žalobkyňa žalobou domáhala (a ktorá jej bola rozsudkom súdu prvej inštancie i priznaná) predstavuje súhrn zaplatených úhrad na poplatkoch a úrokoch (okrem uhradenej istiny) vo výške 1 037, 85 eur za obdobie od 10. 12. 2012 do 24. 09. 2014 a teda nie je plnením samotného dlhu (neplatného len pre nedostatok formy), tak ako to namietal žalovaný. Žalobkyňa samotný dlh (istinu poskytnutého úveru) žalovanému uhradila, čo žalovaný ani nerozporoval a žalované (a súdom priznané) plnenie poskytnuté žalobkyňou žalovanému titulom úrokov a poplatkov úveru je majetkový prospech na strane žalovaného získaný plnením z neplatného právneho úkonu. Uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd preto vyhodnotil ako nedôvodnú.

8. Odvolací súd preskúmal i výrok o trovách konania prvoinštančného súdu, nakoľko sa jedná o výrok závislý na rozhodnutí vo veci samej a rovnako dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď žalobkyni ako procesne úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil i v tejto časti (výroku o trovách konania).

9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 CSP a žalobkyni ako procesne úspešnej strane sporu podľa § 255 CSP v celom rozsahu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

10. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).